

PSEUDÒNIM: LES ALES DE LA IMAGINACIÓ

Com cada dia comença la rutinària tasca de maquillar-se, capa a capa les diferents tonalitats blavoses queden amagades sota una màscara de suaus rosats que li retornen l'aspecte d'una dona jove i, més o menys bonica, però cada dia li pesa més aquesta feina, haver de començar el dia amagant els cops que se li reflecteixen a la cara és molt dur, per el que no hi ha maquillatge que valgui és per als morats del seu cor. Com ha pogut aquell noi amable i divertit del que es va enamorar anys enrere convertir-se en el monstre que jeu al seu costat totes les nits i que la terroritza amb la seva sola presència. Tremolors. Anys enrere ell em feia tremolar, em tremolaven les cames d'emoció quan m'abraçava i em sentia protegida entre aquells braços, com imaginar que temps després aquells poderosos braços descarregarien amb fúria sobre el meu cos, causant morats i fractures difícils d'amagar als serveis d'urgències cansats de veure casos similars a diari de dones que s'entesten a protegir els seus marits, sense ser conscients que s'estan condemnant a sí mateixes. Ara són ben diferents les tremolors; el cos se m'estremeix quan sento la clau al pany, quan sona el telèfon, quan ell arriba a casa. La seva presència li causa terror, somriu trista pensant "tants anys i em continua fent tremolar les cames".

On és l'amor? Les sensacions s'han perdut, a vegades enyoro els petons dels inicis, els que eren dolços i excitants, els que em feien sentir viva, ara quan me'n fa algun, una barreja de sentiments obscurs em posseeixen; desitjo que s'acabin aviat per damunt de tot, perquè sóc conscient que després d'alguns petons em posseirà brutalment, no em farà l'amor com recordo haver-ho fet en altres temps, és simplement un acte de dominació, no és el sexe salvatge que en una parella que s'estima pot resultar summament plaent alhora que excitant, no, per mi és dolorós i vexatiu, el que jo vulgui no compta en absolut.

Ara però, ha descobert una finestra a una altra realitat, ha après a aïllar-se, ha aconseguit arribar a tenir una fortalesa mental que es desconeixia, ha adquirit una valuosíssima habilitat, crear-se un món a part, li serveix per allunyar-se del dolor que li causen les ferides infligides per el monstre, li dóna ales per viure. Allà se sent segura, doncs és un indret on ell no pot accedir, mai no podrà fer-ho, per això s'hi sent segura i feliç. Malgrat tot el patiment, la Sara és una dona moderna que treballa en una petita llibreria infantil, el seu tracte dolç i pacient han fet que esdevingui un reclam per als nens i nenes, mai diu que no quan li demanen que expliqui contes, no necessita ni tan sols obrir-los, doncs el seu cap n'és ben ple d'històries, a més els petits acostumen a repetir-se sovint en les seves peticions.

Per ella aquestes estones són les que més pau li reporten, acompanyada de personetes que se senten fascinades per la màgia que els transmet aquella conta-contes que els relata històries de prínceps i princeses, de dracs i cavallers, de bruixes, fades i gegants en castells medievals o boscos encantats, detalla tant les seves històries que els nens se submergeixen en un món nou del que queden captivats.

El seu amor per la literatura infantil i en conseqüència la coneixença de centenars d'històries inventades l'ajuden al seu dia a dia, els seus contes sempre tenen final feliç, malgrat es tracti d'històries on els protagonistes ho passin malament en acabar la història sempre són feliços, és així com imagina la seva existència; va ser molt feliç a l'infantesa, acompanyada de la seva família tots els records que manté són agradables.

L'adolescència plena de descobriments amb l'arribada de l'home que li robà el cor i al qual es va lliurar en cos i ànima, deixant de costat aquella família que li havia proporcionat una dolça infantesa i que s'oposava a una relació per la que no sabia veure un transcurs feliç, la maduresa al costat del monstre, un present difícil de viure sempre espantada i amb aquest terrible sentiment de solitud, però de la mateixa manera que els contes tenen un final sap que la seva història també el tindrà, i creu fermament que aquest serà feliç, està disposada a fer el que calgui per aconseguir-ho.

La primera bufetada no es va fer esperar massa, la sorpresa va ser la primera reacció, els ulls esbatanats i la veu muda, ell va aduir que l'havien traït els nervis per una feina que no acabava de sortir i ella no va voler donar-hi la importància que tenia, possiblement el gran error va ser perdonar aquella agressió, una agressió que tot i no deixar senyals a la pell sí que va esquinçar alguna cosa en la seva relació, va obrir una porta que ja no es tancaria. Oblidat ja aquell capítol es van casar, la ferma oposició de la seva família van enterbolir un moment que havia somniat tantes vegades des que era una nena, la negativa d'assistir a la cerimònia dels seus pares li van fer molt de mal, però ell la va convèncer un cop més que el més important eren ells dos, que d'ara en endavant ell seria la seva família, li prometia fer-la feliç i ella encegada i enamorada com estava el va creure. Sis mesos. És el temps que va durar la felicitat, el temps en que els petons i les carícies la despertaven al matí i l'acompanyaven quan s'adormia, el seu alè la reconfortava i fer l'amor amb ell era el sùmmum del goig, no hi cabia en sí mateixa, havia aconseguit la realitat que sempre havia imaginat per la seva vida, la felicitat en estat pur.

Un bon dia es va adonar que les paraules dolces quedaven enrere i deixaven lloc a d'altres feridores, es reia de com es vestia o de com es pentinava, criticava els menjars i l'estat de la casa, de cop semblava que tots els problemes tenien en ella l'origen. Un altre dia ridiculitzava la seva feina, la feia sentir inútil i inferior i les mirades, aquells ulls que la miraven amb picardia ara la intimidaven, la miraven amb burla i fins i tot menyspreu, si ella li parlava la ignorava però quan ell deia qualsevol banalitat ella havia de mostrar absoluta atenció. Aleshores van arribar les sortides intempestives, desapareixia després del treball sense donar explicacions, arribava de matinada i la despertava amb qualsevol pretext, i un dia ella li va demanar explicacions. La primera bufetada, però, aquesta vegada no la va sorprendre, d'alguna manera l'estava esperant feia dies, sabia que arribaria en un moment o altre, però novament va callar, i amb la segona va seguir callada, això el va fer créixer i agafant-la per les espatlles la va sacsejar mentre la cridava i insultava fins que es va cansar, aleshores mirant-la amb menyspreu se'n va anar a dormir. Ella va quedar arraulida a un racó plorant i tremolant durant hores, al matí ell se'n va anar deixant-la allà a terra sense dirigir-la la paraula.

Va passar tot el dia espantada, desorientada no sabia què fer, volia trobar una explicació a l'aberrant situació que havia viscut aquella nit, ell no era així, estava convençuda que seria un capítol únic que no es repetiria mai més perquè ell l'estimava, sempre l'havia cuidat i allò havia de ser un fet puntual llest per oblidar. Enganyant-se a sí mateixa es va dedicar a passar les hores del dia intentant no pensar-hi, disposada a tancar un capítol nefast que donaria pas a un de molt millor i al vespre ell va arribar a casa amb el millor dels seus somriures i un gran ram de roses blanques, les seves esperances es van confirmar, les mil paraules de disculpes que ell li va donar li van semblar suficients i li va lliurar el seu amor incondicional un cop més.

Van viure una segona lluna de mel que va durar poques setmanes, aleshores poc a poc van tornar les males cares i els desprecis, novament les seves anades i vingudes sense explicació i inevitablement la segona pallissa, va ser pitjor que la primera, el motiu una absurditat que ni tan sols recorda, la sorpresa va donar lloc a la resignació i va aguantar els cops un rere l'altre resant perquè acabessin d'una vegada, les llàgrimes en silenci corrien per la seva cara, la veu cansada de demanar prou i el dolor punxant a les costelles li indicaven que aquesta vegada havia anat més enllà.

Va necessitar anar a l'hospital, ell mateix li va portar i va observar astorada com s'inventava al seu davant una caiguda per les escales amagant la veritat, va poder veure la incredulitat reflectida a la cara de la jove doctora que li va guarir les ferides i es va sentir a sí mateixa corroborant la història que aquell home amb el qui compartia la vida i a qui començava a veure com un estrany s'havia inventat. L'escena es va repetir en diverses ocasions durant els dos anys següents, les excuses per iniciar la baralla eren les coses més insignificants inversament proporcional a l'abast de les ferides que li causaven, les visites a l'hospital es van repetir i les excuses que donava als metges fins i tot a ella li semblaven patètiques, li van recomanar que el denunciés, li van parlar de centres d'ajuda i d'assistents socials, de psicòlegs i associacions que li oferien ajuda però ella es negava a donar-ho tot per perdut, continuava mantenint la infantil esperança de que tot allò no fos més que un mal passatger, un malson que arribaria a la seva fi en un moment o altre. Però no va ser així, ans al contrari, cada vegada els cops eren més durs i la freqüència augmentava, fins avui.

L'estava esperant, des que s'havia llevat al matí, un pensament clar com el dia que s'iniciava li va prendre forma al cap, s'havia acabat, no aguantaria un sol cop més, una mala paraula ni tan sols una mirada lletja, ella era una persona i mereixia ser tractada com a tal, era ell el monstre, i com a tal trobaria el seu final. Al vespre va arribar inusualment aviat, i inusualment pacífic, fins i tot es va interessar per com li havia anat el dia, i ella va seguir-li la veta van fer la comèdia de matrimoni feliç que sopa, mira la televisió i se'n van a dormir plegats, però ella no es va adormir, va restar immòbil al llit, escoltant com la respiració d'ell es ralentia i adquiria una sonoritat plana, estava completament adormit, aleshores ho va fer.

Aquella nit va dormir com no recordava, amb una calma que la va submergir en un son profund. Al matí va despertar-se amb una sensació d'irrealitat i confusió que la van desorientar momentàniament, just fins que va fixar la mirada en el cos sense vida que jeia al seu costat, el monstre era mort, ja no la tornaria a ferir, no li faria mal mai més, ella havia acabat amb el monstre, un rajolí de sang sortia del seu pit, el ganivet continuava clavat al mig del seu cor, recorda que ell va obrir els ulls en aquell moment, recorda la seva mirada, no li demanava perdó, ni hi veia culpa en la mirada, només odi, fins i tot hagués jurat que es reia d'ella, però va ser la última vegada, no tornaria a riure-se'n més d'ella, no hauria de tornar a anar a urgències avergonyida per els cops que ell li havia causat, ella havia aconseguit el seu final feliç, malgrat que el prou fos alt, no sabia què passaria a partir d'ara, però se sabia tranquil·la, en pau en sí mateixa, havia vençut al monstre i això sempre era un bon final.

- 112, en què puc ajudar-lo?
- He mort al meu marit.